

SHONEN TO INU by Seishū Hase

© Seishū Hase 2020

All rights reserved.

Romanian translation copyright © Alice Books

Original Japanese edition published by Bungeishunju Ltd. in 2020.

Romanian language translation rights reserved by Alice Books under the licence granted by Seishū Hase arranged with Bungeishunju Ltd. through The English Agency (Japan) Ltd. and New River Literary Ltd.

---

**Redactare:** Bogdan Coșa

**Corectură:** Casian Gămănuț

**ALICE BOOKS**

Valea Lupului, Iași

[www.alicebooks.ro](http://www.alicebooks.ro)

[hello@alicebooks.ro](mailto:hello@alicebooks.ro)

Telefon: 0751 54 02 02

---

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

**HASE, SEISHŪ**

**Băiatul și câinele** / Seishū Hase; trad. din lb. japoneză și note de Iolanda Prodan. - Valea Lupului: Alice Books, 2025  
ISBN 978-630-6676-25-5

I. Prodan, Iolanda (trad.; note)

821.521

# Seishū Hase

## Băiatul și câinele

Traducere din limba japoneză  
și note de Iolanda Prodan

## Cuprins

Bărbatul și câinele .....	5
Hoțul și câinele .....	65
Soții și câinele .....	117
Prostituata și câinele.....	175
Bătrânul și câinele .....	223
Băiatul și câinele .....	273

**LBRIS**

We know  
books

## **Bărbatul și câinele**

## 1

Un câine cu zgardă, dar fără lesă, stă într-un colț al parcerii. Poate că își așteaptă stăpânul care face cumpărături. Pare un câine inteligent, dar e numai piele și os.

O fi al unei familii de sinistrați, își spune în gând Nakagaki Kazumasa, oprind motorul mașinii.

Au trecut șase luni de la catastrofă. Oamenii care și-au pierdut casele în urma cutremurului și a tsunamiului sunt nevoiți să locuiască și acum în centrele pentru sinistrați. Unii dintre ei, fiindcă nu au avut voie să le ia în adăposturi, preferaseră de la bun început să doarmă în mașinile personale cu animalele de companie.

Kazumasa intră în minimarketul nonstop, de unde cumpără o cafea, o chiflă dulce și un pachet de țigări. Paharul de cafea și-l ia de la automat.

Afară, lângă scrumieră, își aprinde o țigară. Desface ambalajul și, între două fumuri, mușcă din chiflă.

Câinele e tot aici. Și se uită drept în ochii lui.

— Ciudat, își spune în sinea lui, privindu-l pieziș.

În magazin nu e niciun client, iar în parcare e doar mașina lui.

— Unde e stăpânul tău? La toaletă? îl întreabă.

Câinele îi răspunde apropiindu-se de el.

Seamănă cu un ciobănesc german, dar e mai mic și are urechile mai lungi și botul mai proeminent. O corcitură de ciobănesc.

Câinele se oprește în fața lui, ridică nasul, adulmecă, dar nu pare interesat de mirosul de țigară.

— O vrei pe asta? întreabă Kazumasa, fluturând chifla deasupra capului patruipedului.

Câinelui încep să-i curgă balele.

— Ți-e foame?

Rupe o bucată din chiflă, o pune în palmă și își apropie mâna de botul câinelui. Câinele adulmecă, apoi se repede la bucata de chiflă și începe să o mestece hul-pav.

— Am înțeles. Ți-e foame. Așteaptă puțin.

Kazumasa strivește țigara, pune paharul de cafea pe scrumieră și își umple gura cu restul de chiflă. Intră din nou în magazin și, de la raionul cu hrană pentru câini, cumpără un pachet cu batoane din piept de pui. Dincolo de fereastră, câinele îi urmărește fiecare mișcare.

— L-ați văzut cumva pe stăpânul câinelui de afară? îl întreabă pe casierul care îi bate bonul la casa de marcat.

Bărbatul aruncă o privire pe fereastră și se întoarce la casă cu o mină plictisită.

— Nu știu al cui e. Stă aici de dimineață. Am să sun mai târziu la cei de la autoritatea veterinară să vină să-l ia.

— Am înțeles.

Kazumasa ia pachetul cu hrană uscată și se întoarce la scrumiera din fața magazinului. Câinele îl întâmpină dând bucuros din coadă.

— Hai, ia și mănâncă.

Rupe ambalajul, scoate un baton și i-l dă. Câinele îl înfulecă într-o clipită. Îi mai dă un baton. Și încă unul. Urmează al patrulea baton și ultimul. În mai puțin de cinci minute, le-a devorat pe toate.

— Amice, erai rupt de foame, nu glumă.

Kazumasa întinde mâna și îl mângâie pe cap. Prudent, câinele nu se ferește, dar nici nu începe să se gudură pe lângă el. Nu face decât să-i urmărească atent fiecare mișcare.

— Ia să vedem ce-avem noi aici, spune Kazumasa, apucând zgarda câinelui.

E făcută din piele naturală și de ea atârnă un medalion gravat cu două ideograme.

— Tamon? Te cheamă Tamon, amice? Ciudat nume...

Se aștepta să găsească adresa și numărul de telefon al proprietarului, dar în afară de nume nu e nicio informație.

Își mai aprinde o țigară și soarbe din cafea. Tamon nu se dezlipește de lângă el. Nu cerșește de mâncare, nu vrea să fie mângâiat. Vrea doar să rămână lângă bărbat.

E modul lui de a-și arăta recunoștința pentru batoanele delicioase cu care a fost tratat.

— Trebuie să plec, îi spune câinelui după ce termină de fumat.

E în timpul programului. S-a oprit doar cât să-și ia ceva de mâncare de la minimarket. După cutremur, fabrica de procesare a peștelui și a fructelor de mare a dat faliment și, până și-a găsit altă slujbă, a supra-viețuit de pe o zi pe alta din puținii bani puși deoparte, așa că nu-și permite să fie concediat.

Kazumasa urcă în mașină și pune paharul cu cafea în suportul special pentru pahare. Pornește motorul și dă puțin înapoi.

Rămas încremenit lângă scrumieră, Tamon nu-și ia ochii de la el.

Kazumasa nu-și poate scoate din minte vorbele bărbatului de la minimarket. Ce-o să se întâmple cu câinele dacă o să-l ia cei de la autoritatea veterinară? Într-o fracțiune de secundă, se apleacă peste scaunul de alături și deschide portiera.

— Urcă! strigă el la Tamon.

Câinele aleargă către mașină și sare pe scaunul de lângă șofer.

— Stai cuminte. Și să nu faci pipi pe-aici. Ne-am înțeles?

Calm, de parcă ar fi călătorit cu mașina toată viața, Tamon se cuibărește mai bine.

\*\*\*

— Ce-i cu câinele ăsta aici? întrebă Numaguchi, privind suspicios către scaunul din dreapta în timp ce numără banii.

Tamon face schimb de priviri cu șoferul.

— E câinele meu, răspunde Kazumasa.

— Nu știam că ai bani să crești un câine.

Numaguchi pune bancnotele la loc în plic și își înfige o țigară între buze. Kazumasa scoate repede o brichetă și i-o întinde.

Au fost colegi de liceu. Mai mare decât el, Numaguchi a învățat într-o altă clasă. Era cunoscut încă de pe atunci ca un tip dur, așa că, după ce a terminat școala, nu s-a angajat, ci s-a afiliat grupurilor delincvente din Sendai. Nu făcea parte din niciun clan yakuza, dar trăia și se purta ca și cum ar fi făcut.

Acum își câștigă traiul vânzând obiecte furate.

Când a ajuns la fundul sacului, Kazumasa s-a dus plângând la Numaguchi, care l-a angajat ca șofer – sarcina lui fiind să transporte obiectele furate.

— E mai complicat, răspunde ezitant Kazumasa.

Dacă l-ar lua gura pe dinainte și i-ar spune că l-a cules în timpul programului, cu siguranță că s-ar trezi cu un pumn în figură.

— Ce vrei, frate? A trecut abia o jumătate de an de la cutremur. Nu mă miră să aud că mulți nu mai pot avea grijă de câinii din bătaură, continuă Numaguchi, lăsând capul pe spate și scoțând un fuior de fum.

Și-au dat întâlnire lângă un depozit nu departe de aeroportul din Sendai. Dacă întorci capul către răsărit, se vede Oceanul Pacific. Înainte de cutremur, zona era împânzită de depozite mai mari sau mai mici, dar tsunamiul le-a măturat pe toate.

— Locul ăsta arată mai bine decât în urmă cu jumătate de an, dar tot nu mai e ce-a fost.

Drumurile prăbușite, pline de moloz și gunoaiete aduse de valuri, precum și șoselele de pe care se desprinsese asfaltul fuseseră mai mult sau mai puțin reparate și curățate, dar reconstrucția clădirilor mergea foarte prost. Numaguchi închiriasse depozitul de la o firmă de transport marfă. I-a povestit lui Kazumasa că firma dăduse faliment după cutremur, din lipsă de comenzi, iar el profitase și îl închiriasse pentru o sumă mică.

— Încearcă să-l înveți să latre când se apropie copiii, spune Numaguchi.

— Crezi c-am să pot?

— Cum să nu poți? Câinii sunt inteligenți. Nu asta spune toată lumea?

— Am să încerc.

— Așa să faci. Și-ncă un lucru, frate. Vreau să te rog ceva.

— Ce?

— Ce zici de-o lovitură din care să iasă banul gros? Ai condus carturi pe circuitul de la SUGO<sup>1</sup>, nu?

— A trecut mult de-atunci. Eram un puștan, răspunde Kazumasa.

E adevărat că, până să absolve gimnaziul, mergea la baza de la SUGO și se dădea într-un cart weekend de weekend. Visa să ajungă pilot de Formula 1, dar a renunțat când și-a dat seama că nu e suficient de talentat. Vara celui de-al treilea an de gimnaziu a fost ultima în care a pus mâna pe volanul unui cart.

— Frate, ai viteza în sânge. Deunăzi, Suzuki a rămas cu gura căscată când te-a văzut conducând. L-ai dus cu mașina, nu?

— Așa e.

Suzuki e fratele de sânge al lui Numaguchi. În urmă cu două săptămâni, Kazumasa l-a dus cu mașina de la depozit până la gara Sendai.

— Te-a lăudat. Mi-a spus că știi când să accelerezi, că iei niște curbe fantastice, că s-a simțit de parcă urcase într-un Rolls-Royce, nu într-o rablă.

Neștiind ce să răspundă, Kazumasa se scarpină fâștâcit în creștet.

— Ești tare, frate, te-ai născut cu volanul în mâini. Poți conduce orice, nu doar carturi.

1. Bază sportivă din prefectura Miyagi, prevăzută cu circuite speciale pentru cursele de mașini, motociclete, carturi.

— Sunt doar puțin mai îndemânic decât un șofer obișnuit.

— Am nevoie de îndemânarea ta.

— Ce vrei să spui?

Numaguchi aruncă chiștocul, apoi îi spune:

— Mi s-a cerut să dau o mână de ajutor unei găști de hoți din străinătate. Mai bine spus, e un ordin. Nu pot să-i refuz.

— Gașcă de hoți? ridică glasul Kazumasa.

— Mai încet, idiotule.

O scatoalcă după ceafă îl face pe Kazumasa să-și acopere gura cu o mână.

— După ce băieții își termină treaba, vreau să-i duci cu mașina într-un loc sigur, ferit.

Kazumasa își mușcă buzele. Una era să primească bani ca să transporte cu dubița bunuri furate – se poate preface cu ușurință că habar nu are ce transportă –, dar să ducă o gașcă de hoți după ce au dat o spargere pe undeva...? Îi e clar ca lumina zilei că, dacă-l prind, o să fie acuzat de complicitate la jaf.

— Sunt bani frumoși la mijloc, insistă Numaguchi, frecându-și arătătorul și degetul mare de la mâna dreaptă.

Kazumasa se uită la degetele lui Numaguchi. Gândul îi zboară la mama și la sora lui mai mare.

— Am nevoie de puțin timp să mă gândesc. E-n regulă?

— Cum să nu, frate...? Dar nu te lungi prea mult, că o încurc. Dă-mi un semn săptămâna asta.

— Am înțeles.

Kazumasa întoarce capul către mașină. Încremănit ca o statuie, Tamon îl privește în ochi.

## 2

Kazumasa amestecă câteva crăntănele pe care le-a cumpărat de la magazin cu o supă ramen instant. Pune bolul în fața lui Tamon. Câinele începe să mănânce cu poftă, clefăind zgomotos.

— Amice, ești mort de foame. Ești numai piele și os.

Așezat pe tatami cu picioarele încrucișate sub el și trăgând dintr-o țigară, Kazumasa se uită la câine cum mănâncă. Pe drum, ori de câte ori a oprit, așteptând să se schimbe culoarea semaforului, s-a aplecat ca să-l mângâie. Îi simțea oasele pe sub blană. Coastele îi ieșeau în afară și din loc în loc îi găsea zgaibe și bube.

— De unde naiba ai apărut, puștiulică?

Tamon termină de mâncat, se linge pe bot, apoi se așază în fund pe tatami.

— Hai, vino-ncoace, îi spune Kazumasa, făcându-i semn cu mâna.

Toropit de mângâieri, câinele face ochii mici.

Nu a avut niciodată grijă de un câine, nici nu s-a gândit să țină unul vreodată, dar nu i se pare rău nici așa, cu o potaie culeasă de pe stradă.

Telefonul mobil începe să sune. E sora lui mai mare, Mayumi.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu s-a întâmplat nimic. Voiam doar să știu ce mai faci.

Se prinde de fiecare dată când Mayumi minte. Probabil că a ajuns-o oboseala îngrijind-o pe mama lor bolnavă. A sunat ca să-și descarce nervii, dar, când a auzit vocea fratelui ei, s-a răzgândit.

— S-a întâmplat ceva cu mama?

— Nu s-a întâmplat nimic, dar...

Glasul i s-a stins. Oftează.

Anul trecut, în primăvară, mama lor a început să dea semne de demență precoce. O bună bucată de vreme, ele au fost relativ moderate, însă după cutremur s-au agravat, odată ce a fost nevoită să se refugieze în centrele pentru sinistrați. Despărțirea de casa în care locuise o viață întreagă și stresul traiului la comun cu o mulțime de necunoscuți, într-un spațiu străin, au fost prea mult pentru ea. Două luni a durat până când casa ei a fost curățată de mizeria adusă de tsunami și reparată, așa încât să poată fi locuită din nou.

Deși Mayumi avea un apartament în oraș, s-a întors să trăiască cu mama ei – în casa părintească. Nu o lăsa inima să o vadă cum se chinuie singură cu boala.